

Universitätsbibliothek Paderborn

Decisiones Practicæ Casuum Conscientiæ Selectorum In Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Pars Altera Decisionum Practicarum Casuum Conscientiæ Selectorum In
Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim
Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Leonardelli, Bonaventura

Augustæ Vindelicorum ; Græcii, 1739

Q. 3. An peccet Medicus recusans ægros pauperes invisere, & curare, non
valentes solvere salarium?

urn:nbn:de:hbz:466:1-41144

lūm agit contra præceptum charitatis in re gravi, & in magnum proximi detrimentum spirituale, imò & temporale, si æger non disponat de rebus suis, & inde probabiliter oriantur lites & discordiæ inter hæredes, vel alios: Verùm etiam contravenit præcepto Ecclesiastico, eam monitionem præcipienti, ac postulanti, *C. cum infirmitas 13. de penit. & remiss.* ubi Innoc. III. districtè præcipit Medicis, ut ad medendum infirmo vocati, ante omnia moneant, & inducant illum, ut confiteatur, & de rebus suis tempestivè disponat, & transgressoribus, seu secus facientibus gravem pœnam imponit, nempe ut ab Ecclesiæ ingressu arceantur. Quod Decretum innovavit Pius V. in quodam motu proprio, edito ann. 1566. illudque aliis quoque subjunctis pœnis firmavit. Hoc tamen limitant D. Ant. Sanch. Navar. Sylvest. aliique citati, & Medicum à gravi culpa excusant, si alius certiore fecit ægrum de hoc periculo, vel si ipse moraliter certus sit, fore, ut ea monitio parum, vel nihil prosit: eo quòd moraliter credat, ægrum in bono esse statu, ac benè dispositum ad mortem, & jam de rebus suis disposuisse; quamvis melius utique sit, etiam tunc admonere, quia omnes frequentissimè melius ad mortem preparantur, conscii mortis periculi.

Ad 3. Q. affirmativè respondent D. Anton. 3. p. tit. 7. c. 1. §. 1. Eman. Sà V. Medicus. Graff. l. c. Gratian. d. 83. §. ad providendum, Navar. Beja, & alii obligantes Medicum ex præcepto charitatis ad succurrendum ægris pauperibus non valentibus solvere salarium. Rationem reddit Gloss. in *C. si quis 1. dist. 83. v. inferas*, ubi Medicus, inquit, gratis tenetur curare pauperem infirmum, quia plus debet valere apud eum vita illius, quàm propria pecunia: Unde S. Ambros. in *can. Medicina 76. de penit. d. 1. v. valis*, inquit, pecunia, sed pretiosa est misericordia; S. Anton. verò l. c. ait: pauperibus non valentibus solvere, gratis Medicus mederi debet, & non se ab eorum cura subtrahere, quia hoc esset indirectè occidere; mortem enim probatur languentibus inferre, qui hanc, cum potest, non excludit: Rursus post alia, infirmis, inquit, non valentibus solvere tenetur gratis mederi, quin imò & medicinas pro eis solvere, si valeat, & ipsi infirmi non possint; non autem tenetur omnibus infirmis pauperibus simpliciter, & indistinctè providere, sed pro loco, & tempore sibi occurrentibus, prout dicitur de aliis operibus misericordiæ. Unde id rectè Navar. l. c. restringit ad casum, quo Medicus credit infirmum moriturum, nisi ei medeatur, nec alius est, qui id præstet, nec qui solvat salarium.